

## Terugblik op de Lycian way (april 2005)

"Pittige wandeltochten over pistes en stenige paden. Over het algemeen is het terrein niet vlak. De wandelingen zijn dagvullend..." Zó stond het op de reisfiche en het klopte: ze waren pittig, de wandelingen. We waren op een gelukkige uitzondering na, allemaal 50+, maar we waren er op voorzien! Vooral goede schoenen zijn belangrijk. Isa kocht er nieuwe, Josée en Hugo kozen voor hun oude getrouwe..... Gevolgen: Isa's blaren waren na 14 dagen iets minder pijnlijk en Josée beëindigde haar tocht met koorden en tape rond haar schoenen; die van Hugo haalden het op de valreep.

De vlucht naar Antalya verliep prima en op Paasdag wakker worden en een nestje met echte eitjes op je vensterbank ontdekken, voor Veerle kon het al niet meer stuk. Vervolgens in de ochtendzou een heerlijk ontbijt -waarvan ik me vooral de berg aardbeien herinner-, het was een zalig begin.

Het busje dat ons naar Patara zou brengen had twee geïmproviseerde zitjes. "No problem..." tot de politie ons tegenhield: "big problem"...

We werden geweldig ontvangen in ons pension, we dronken er de eerste "elma tsjai", we aten er lekker en sliepen er romantisch achter een muggengordijn.

De eerste wandeling was niet moeilijk, mooi maar lang. Twee honden liepen trouw voor onze voeten. Toen we 16 X bier bestelden bij onze terugkomst, wist onze gastheer niet goed wat hem overkwam. Raar volk, die Belgen moet hij gedacht hebben toen er ook nog wijn besteld werd bij het eten. Gelukkig had hij nonkels waarbij hij zijn voorraad kon aanvullen.

De volgende dag focusten we ons op de mooi bewaarde archeologische site van Patara. Eén hond stapte vrolijk mee. Kaş was onze volgende verblijfplaats. Het dakrestaurant gaf een mooi uitzicht over de stad, maar was voor warmer weer bedoeld: onze fleece kwam van pas.

De wandeling -zonder hond ditmaal- bracht ons eerst aan zee en vervolgens op een prachtig pad waarop de berggeitjes zich iets vlugger voortbewogen dan wij. Het beoogde café op het einde bleek nog gesloten en we dronken onze "Efes" of onze fresh oranje juice aan de haven.

Over de volgende dag kreeg ik lovende verhalen over prachtige panorama's en kunstenaars. Ik bleef luieren in de stad wegens schrik van "heel steile afdaling".

Van Kaş ging het naar Uçagiz. 's Avonds was het nog steeds koud. Gelukkig werkte de heating in de luxesuite bij Hugo en Josée en zij nodigden ons uit in en rond hun bed.

De tocht daar was weerom prachtig en het geheugen van Paul en Veerle wekte ons aller bewondering: ze konden zelfs voorspellen waar we de weg niet zouden vinden!! Chris, voor wie het allemaal wat te langzaam verliep, vond zelfs een alternatieve weg, maar keerde uit sociale overwegingen toch maar terug naar de groep. Met de boottocht hadden we de volgende dag een mooie rustdag, maar de zon liet zich niet

zien. Dit belette Fons en Hugo M en Anit en Lieve D S niet om als echte ijsberen in het koude water te duiken. Vooral Lieve scheen immuun voor de temperatuur.

De volgende dag stopten we in Myra, waar Sint-Niklaas ooit bisschop was. Sint-Niklaas zagen we niet, maar we bewonderden er de prachtig bewaarde site. In Adrasan moesten we een romantisch bruggetje over om ons logies te bereiken. Een knappe ligging, heel sympathieke mensen en...een deugddoend haardvuur. De tocht naar de vuurtoren en verder met telkens de zee en eilandjes in zicht, was uitzonderlijk mooi. Bij de picknickplek kregen we er nog een nooit geziene bloemenpracht bovenop. We deden de hele tocht sneller dan Veerle voorspelde, maar we droomden dan ook de hele tijd van EFES en andere godendranken... Van Adrasan was het alweer een fikse wandeling tot Olympos en dan verder naar Çirali. Voor Lieve D K begon het nat, zij verzwikte midden de rivier haar voet en Chris filmde met de glimlach. Heeft die dan toch een slecht karakter? Ik had meer geluk want mijn echtgenoot hielp me (dit keer) feilloos over de stepstones. Dat we op het einde nog over een Turkse ladder moesten, wisten we gelukkig niet op voorhand, maar het zag er moeilijker uit dan het was. In Çirali logeerden wij niet bij de groep (2 kamers te weinig) maar je hoort ons niet klagen. Ons logies was beter, onze gastheer nuchterder en met iets minder macho allures.

De volgende dag bezochten we de eeuwige vlammen in Chimaera en de meesten stapten de hele dag verder tot aan de kloof en de boomstam....Van Çirali tot Tekirova was nog een stevige tocht met een prachtig zicht op de Olymposberg. Het zielige hondje dat ons volgde, overleefde de tocht niet...Het laatste stukje permitteerden we ons een bus en daar was niemand rouwig om. Ons logies was weer o k, het avondeten bij de open haard ook. De volgende dag bezochten we Phaselis en werd plots iedereen even leraar (behalve Chris, want het moest toch een beetje geloofwaardig zijn). Weer overleefde een hondje zijn tocht in ons gezelschap niet. Een laatste drankje werd Chris bijna fataal; gelukkig was de portefeuille stevig genoeg en beet de hond maar één keer raak. Met enkelen bezochten we nog het ECO Parc waar superenthousiaste gidsen ons hun reptielenproject voorstelden.

De laatste dag in Antalya genoten we met vijf van een heerlijk originele hammam (turks bad) en daarna winkelden we tot we onze voeten niet meer voelden. Na middernacht, met maar goed één uur vertraging stegen we op. Chris was stil: twee tetanossputten en één rabiesspuit, je zou het van minder warm krijgen....

Een toffe reis met allemaal tevreden mensen....

Josée omdat ze eindelijk nieuwe schoenen krijgt...

HugoG omdat hij nu eindelijk de gedroomde tuinwerkschoenen mee naar huis nam...

Chris omdat er in zijn dagrugzakje maar één keer vijf kilo stenen stak..

George omdat hij als schuldige daarvoor geen blauw oog opliep...

Lieve DK omdat haar echtgenoot nooit meer hondsdol zal worden...

Liliane omdat ze geen enkele dag een rugzak moest dragen...

Anit omdat ze nu met zekerheid weet: Sinterklaas bestaat!...

Isa omdat al die overjaarse compeed is opgebruikt...

Vera omdat ze eindelijk een boel cadeautjes voor zichzelf durfde kopen....

Lieve DS omdat ze haar badpak niet voor niets meenam...

Lodewijk omdat hij als ouderdomsdeken helemaal niet moest onderdoen en...omdat iedereen zijn West Vlaams leek te begrijpen...

Fons omdat hij een Turkse boomklever, een roodkopklauwier, een buulbuul, een ortolaan en zovele andere mooie vogels zag...

Hugo M omdat hij zijn vrouw slechts één blauwe plek bezorgde ....

En ikzelf omdat ik dit keer geen stepstone miste...

Paul en Veerle omdat de hele ploeg heel erg heeft genoten...

anita

This document was created with Win2PDF available at <http://www.win2pdf.com>.  
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.  
This page will not be added after purchasing Win2PDF.